

[Johan Philipsen.]

rummelighed, færre områder forbeholdt det offentlige og ingen udvidelse af monopollet.

K. Helveg Petersen: Det er rigtigt, som det er sagt, at lovforslaget stort set følger de hovedlinjer, ministeren fremlagde i oktober 1972. Han har på ét punkt taget hensyn til de indvendinger, der fremførtes under behandlingen af redegørelsen, jeg tænker her på den kendsgerning, at licensbetalingen opretholdes, men ellers kan man vel ikke sige, at ministeren i overvældende grad har taget hensyn til de betragtninger, der blev fremsat i debatten.

Et af de spørgsmål, der havde en central stilling, og som vil få en central stilling i udvalgsarbejdet, er spørgsmålet om Danmarks radios monopol. Det forekommer mig, at forslaget er en fastlåsning af monopoltanken. Det hedder i forslagets § 3, at fællesantenneanlæg og andre kabelanlæg til fordeling af lyd- og billedprogrammer til lokaler, der anvendes til privat beboelse, kun må benyttes til fordeling af programmer, der forestås af Danmarks radio eller amter eller kommuner, samt programmer fra udenlandske radiospredningsinstitutioner. Hvis man ser på motiveringen for denne udformning, bemærker man sig følgende argumentation i bemærkningerne: det principielt afgørende er imidlertid, at hensynet til lytternes og fjernseernes valgmuligheder mellem det størst mulige antal forskellige programmer på et rimeligt kvalitetsmæssigt niveau taler for en koordineret planlægning af programvirksomheden inden for samme radiospredningsinstitution. Det forekommer mig, at ministeren for stærkt har bundet sig til monopoltanken, og jeg mener ikke, denne tanke kan holde over for den udvikling, der er i gang. Jeg tror, at man over for de nye muligheder, der dukker op, må forholde sig på en anden måde.

Hvis man vil sige, at man jo nu giver amtsråd og kommunalbestyrelser tilladelse til at iværksætte spredning af lyd- og billedprogrammer inden for lokale områder, og at

man derved bryder statens monopol, er det nok rigtigt, men man har ikke brudt det offentliges monopol.

Ministeren er også klar over, at sagen ikke er tilstrækkeligt oplyst. I bemærkningerne til § 2, stk. 2, siger ministeren, at de nærmere vilkår for de koncessioner, der kan gives amter og kommuner, ikke kan klarlægges i detaljer på dette tidspunkt. Nej, der er i hele denne sag mange punkter, der er ganske uafklarede, og ministeren foreslår derfor også, at der skal nedsættes et udvalg til at gennemgå alle de komplicerede spørgsmål, der melder sig. Men når han siger det, er det for mig at se det eneste logiske, at man lader være med på dette tidspunkt at lægge nogle præmisser fast, men det har ministeren gjort, når han åbner op for, at amter og kommuner kan iværksætte disse programmer, har monopol på det ved de lokale ordninger.

Hvorfor ikke lade dette spørgsmål gå ind i overvejelserne, når der er så stor usikkerhed? Efter min opfattelse bør vi i udvalget interessere os for at få omskrevet hele kap. 1, sådan at dette kapitel giver de nærmere bestemmelser, hvoraf det fremgår, at der nu nedsættes et råd eller et udvalg til at undersøge alle de forhold, hvorom der hersker tvivl, til at undersøge, hvad den elektroniske udvikling i dag muliggør, og hvad den kan forventes at muliggøre i den nærmeste fremtid. Jeg mener, at et sådant råd — og det er i overensstemmelse med, hvad jeg sagde under debatten her i tinget i november sidste år — bør have et bredt kommissorium, sådan at det bliver i stand til ikke blot at beskæftige sig med den elektroniske udvikling, men også med, hvilke konsekvenser denne udvikling har for samfundslivet i øvrigt, hvilken indflydelse den har på andre meddelelsesmidler, og her tænker jeg især på dagspressen. Det er helt forståeligt, at man fra dagspressens side har rettet henvendelse til os for at gøre opmærksom på de interesser, man har, og der er i øvrigt andre interesser, der også bør varetages gennem et sådant råd.